

ikke opstår spørgsmål om anvendelse af højere straf end bøde, ligesom retten ikke må finde grundlag for at betvivle tiltaltes skyld.

Bestemmelsen i § 119 a blev oprindeligt indsat ved lov nr. 299 af 6. juni 1984 om ændring af retsplejeloven og færdselsloven. Bestemmelsen vedrørte på daværende tidspunkt kun behandling af sager om spiritus- og promillekørsel.

Færdselslovens § 119 a, stk. 1, er senest ændret ved lov nr. 468 af 10. juni 1997 og lov nr. 187 af 30. marts 1999 om ændring af færdselsloven, godskørselsloven m.v., hvorved adgangen til at vedtage bøde og førerrettsfrakendelse blev udvidet med hastighedsoverskridelser, og bestemmelsen fik sin nuværende udformning. Der henvises til bemærkningerne til de to lovforslag, Folketingstidende 1996-97, tillæg A, side 3722 samt L 108, fremsat den 27. november 1998, side 14.

Ved indenretlig vedtagelse efter § 119 a, stk. 3, kan den tiltalte vedtage bøde, men aldrig frihedsstraf. Endvidere kan den tiltalte vedtage betinget eller ubetinget frakendelse af førerretten. Endelig kan vedtagelsen efter retsplejelovens § 1012, stk. 4, omfatte sagsomkostninger, eksempelvis i forbindelse med udtagelse af blodprøve i spiritus- og promillesager og sælær i forbindelse med eventuel forsvarerbeskikkelse.

Andre sager, hvor en påstand om frakendelse af førerretten alene er nedlagt på baggrund af tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden efter § 126, stk. 1, nr. 1, kan således efter gældende ret kun afgøres ved dom.

Med hensyn til retsvirkningen af en sådan vedtagelse fremgår det af bestemmelsen i § 119 a, stk. 4, at vedtagelsen har samme retsvirkning som en dom med hensyn til fuldbyrdelse og gentagelsesvirkning.

Den foreslåede udvidelse omfatter alene adgang til indenretlig vedtagelse af betinget frakendelse af førerretten.

Regler om procesmåde og retsvirkninger vil efter den foreslåede affattelse af det nye punktum i § 119 a, stk. 3, finde tilsvarende anvendelse i forbindelse med indenretlig vedtagelse af betinget frakendelse af førerretten i de omhandlede sager.

Endelig bemærkes det, at lovforslaget bl.a. hidrører fra domstolene, og at forslaget er udformet på baggrund af en bred høring af de relevante parter.

Til nr. 17-20 (færdselslovens § 124 g)

Det foreslås, at der indføres betaling for syn af knallerter, det vil sige både registreringspligtige knallerter og ikke-registreringspligtige knallerter.

Der foretages ikke i dag syn af ikke-registreringspligtige knallerter. Derimod foretager politiet i et vist

omfang køretøjsundersøgelser i forbindelse med vejkontrol. Der er ikke fastsat nogen betaling for sådanne undersøgelser.

For registreringspligtige knallerter foretages kun syn, når politiet har inddraget nummerpladen i medfør af færdselslovens § 77 i tilfælde, hvor den registreringspligtige knallert skønnes at være til fare for færdselssikkerheden.

Ved indførelsen af de registreringspligtige knallerter i 1994, jf. lov nr. 98 af 9. februar 1994 om ændring af færdselsloven m.v., blev der ikke fastsat bestemmelser om betaling for syn af registreringspligtige knallerter, og ovennævnte syn foretages derfor uden betaling.

Ved gennemførelsen af forslaget om indførelse af hastighedsgrænser for knallerter, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 21, vil der oftere kunne opstå situationer, hvor politiet ønsker at sikre sig, at knallerten er lovlig og derfor - som for andre køretøjer - ønsker, at ejeren skal fremstille det til syn i henhold til færdselslovens §§ 77 og 78.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres hjemmel til at kunne kræve betaling for de ydelser, der i den forbindelse leveres af Statens Bilinspektion.

Betalingen for syn af knallerter foreslås at være den samme, som gælder for motorcykler, påhængsvogne eller påhængsredskaber til motorcykler.

I forbindelse med EU-typegodkendelse af 2- og 3-hjulede køretøjer findes det mest rationelt at lade visse EU-typegodkendte knallerter godkende ved syn hos Statens Bilinspektion i stedet for at kræve godkendelseserklæringer hos Færdselsstyrelsen.

Til nr. 22 og 23 (færdselslovens § 132)

Det foreslås at ændre beregningsmetoden for indbringelse af spørgsmål om generhvervelse af førerretten for domstolene.

Det fremgår af den generelle bestemmelse i § 132, stk. 1, om generhvervelse af førerretten inden frakendelsestidens udløb, at førerretten kan generhverves, »når ganske særlige omstændigheder foreligger«, ligesom det fremgår, at generhvervelse kun kan ske »rent undtagelsesvist« i gentagelsestilfælde og da tidligst, når der er forløbet 6 år af frakendelsestiden. Bestemmelsen praktiseres derfor i de fleste tilfælde restriktivt af domstolene, således at der normalt skal være forløbet mere end 10 år fra begyndelsen af frakendelsen i tilfælde af frakendelse for bestandig.

§ 132, stk. 2, vedrører alene førerrettsfrakendelser i sager om spiritus- og promillekørsel, og det er endvidere en forudsætning, at den dømte må antages at have behov for en afvænningsbehandling mod alkoholmis-